Bara gráturi

- Tað var sum ein vanlig føðing. Bara gráturin manglaði, og vit kundu hugsað okkum at sæð eyguni á Andori, siga Poula og Kári Poulsen úr Klaksvík, sum fyri góðum ári síðani fingu ein deyðføddan son. Um ein knappan mánað skal hon føða teirra annað barn

SAMRØÐA
Solby A. Eliasen
solby@sosialurin.fo

Klaksvík:
Dagurin er 18. mai 2004. Poula Poulsen er farin út yvir ásettu dagføstingina fyri, nær hon skal eiga fyrsta barnið. Klokkan 11 hendan týsmorgunin fer hon sum vant til kanning hjá jarðarmóðurini. Alt hevur gingið væl, meðan hon hevur verið við barn, og Kári og hon gleða seg nógv. Ta seinastu vikuna hevur hon tó verið ring av smáverkjum.

Men jarðarmóðurin finnur ikki hjartaljóðið á barninum hendan morgunin. Hon sendir boð eftir einum lækna, sum heldur ikki finnur tað.

- Alt var sostatt í lagi....líka til tað brádliga ikki var tað meira, sigur Kári og hyggur niður.

Poula og Kári verða biðin um at fara á landssjúkrahúsið. Foreldrini hjá Poulu fara við. Tey koyra sjálvi. Biltúrurin til Havnar fer stillisliga fram, og Poula og Kári minnast hann sum sera strævnan. Men vónin um, at tey á landssjúkrahúsinum fara at finna hjartaljóðið livir í teimum allar teir knapt 80 kilometrarnar suður til Havnar.

- Eg haldi ikki, at vit søgdu nakað serligt. Bara, at tey nokk skuldu fara at hoyra hjartað hjá honum har, sigur Poula, sum var sera ring av verkjum, meðan tey koyrdu.

Onki lív

Komin til Havnar verður Poula kannað. Men heldur ikki jarðarmóðirin í Havn hevur góð boð at geva teimum.

- Poula varð skannað, og har sóu vit, at har var ongin aktivitetur. Hjartað stóð púra stilt, sigur Kári og hyggur yvir á konu sína. Uppi yvir henni á vegginum hongur ein broderað mynd. Andor stendur á, vekt, longd, dagfesting og klokkutíð. Við síðuna av myndini hongur ein tekning av lítla Andori í vøgguni á landssjúkrahúsinum.

Tey greiða frá, at tað var hart at fáa slík boð, men halda kortini, at tey tá høvdu verið í óvissuni í so nógvar tímar, var tað nærum ein lætti at fáa endalig boð.

- Sjálvandi var tað hart, og vit grótu nógv, siga tey tó við ein munn.

Aftaná at Poula var blivin kannað, fingu tey frágreiðing um, hvussu alt fór at ganga fyri seg. Jarðarmóðirin segði, at tey vildu bíða eitt sindur fyri at vita, um føðingin fór at fara í gongd av sær sjálvum, tí Poula hevði nógvar verkir um hetta mundið.

- Eg helt, at tað var løgið, at eg skuldi eiga hann sjálv, men í dag eri eg glað fyri tað, sigur Poula stillisliga og leggur hondina á búkin.

Í góðum hondum

Tað gekk nærum eitt samdøgur, áðrenn Andor varð føddur. Klokkan 13.37 mikudagin tann 19. mai 2004 føddi Poula teirra fyrsta son. Hon fekk nógva doyving, meðan hon stríddist. Sjálv sigur hon, at hon ikki hugsaði so nógv um, at hann var deyður, meðan alt fór fram.

- Nú vita vit ikki, hvussu tað eigur at fara fram til eina vanliga føðing, men tað mundi vera, sum tað plagar. Bara gráturin frá honum manglaði, sigur Kári.

Andor varð máldur og vigaður, áðrenn Poula fekk hann í sín favn. Á landssjúkrahúsinum mæltu tey teimum til at geva honum navn, um tey ikki høvdu eitt.

- Vit høvdu gjørt av langt áðrenn, at um vit fingu ein drong, skuldi hann eita Andor, greiðir Poula frá. Eftir pápa hennara.

Hjúnini bæði hava bert gott at bera landssjúkrahúsinum og starvsfólkunum. Kári greiðir frá, at alt gekk sera professionelt fyri seg. Tey fingu einastovu at vera í, har Kári eisini kundi sova og sjúkrasystir og sálarfrøðingur vóru tøk til teirra allatíðina.

- Hvørjaferð tað var vaktarskifti, kom ein sjúkrasystir inn og presenteraði seg fyri okkum, og yvirhøvur vóru vit í góðum hondum allatíðina, eru tey bæði á einum máli um.

Fingu fýra dagar

Poula og Kári høvdu lítla Andor inni í stovuni hjá teimum frá mikudegi, tá hann varð føddur til leygardagin, tá jarðarferðin skuldi verða.

- Vit ringdu norður og boðaðu familju og vinum frá, at um tey høvdu hug at koma suður at síggja hann, vóru tey vælkomin, greiða tey frá.

Mong vóru tey, sum nýttu høvi til tess, og tað hevur lætt øgiliga nógv um hjá Poulu og Kára, tá tey síðani hava tosað við onnur um Andor og tað, tey vóru úti fyri.

- Eg veit ikki, um eg hevði dugað at tosað við nakran av teimum, um ikki tey høvdu sæð hann, sigur Poula.

Hesar fýra dagarnar komu nógv fólk á vitjan, og tað var sera kensluborið fyri tey. Onkuntíð vóru tað Poula og Kári, sum troystaðu gestirnar, tí tey høvdu vant seg við at síggja deyða son teirra.

Men fríggjadagurin og serliga leygardagurin vóru tungir hjá teimum at koma ígjøgnum.

> ” *- Alt var sostatt í lagi....líka til tað brádliga ikki var tað meira*